Прозорого серця висока погода
сьогодні пустила над світом плисти
тонесенькі хмари, відбивши їх в водах
баварських озер, мов з латаття листи.

Налиті живицею сосни рожеві
малої гіллячки не рушать ніде,
бо тиша у лоно щасливому дневі
від Альпів далеких незримо іде.

І кожного дерева стовбур порою
дзвенить, мов струна, що зачула смичок
коли відривається тільки вагою
і падає вниз крізь гілляки сучок.

І жодного птаха з прив'ялого зілля
не чути чогось в нерухомім бору,
і навіть на луках тримає неділя
урочисту тишу, мов гори, стару.

І тільки з-за лісу із палої брості
кричать у баварів уперто півні,
які віщували і щастя і гості
в далекій черкаській моїй стороні.

А що вони значать тепер в блуканині?
Вже певно не те, що співанням раніш,
коли і кімнати не маю я нині
без свідків чужих прочитати хоч вірш.

Не те тут говорить і сміх для привіту,
й душа у молитви вже, певно, не та,
і тільки на тлі безконечного світу
та сама і незмінна моя самота...